

[Kirsten Lee]

Der er lang ventetid på behandling for at få f.eks. reagensglasbørn. Skal de mennesker, der har lyst til at få et reagensglasbarn, absolut behandles inden for 14 dage? Er det sådan, Fremskridtspartiet ønsker at prioritere i et samfund i økonomisk uføre?

Der er også lang ventetid på at få opereret åreknuder. Mange vil bare opereres, fordi de ikke ser kønne ud. Skal vi skynde os lidt at operere dem nu? Det koster faktisk ikke samfundet noget, at de venter, og det koster heller ikke samfundet noget, at folk venter på at få et reagensglasbarn.

Efter Fremskridtspartiets mening skal en patient opereres, bare vedkommende har fremsat krav om operation pr. anbefalet brev. Fremskridtspartiet ser tydeligvis stort på, at patienten eventuelt kunne have glæde af at blive vurderet med henblik på, om en operation overhovedet er nødvendig, og den vurdering kunne måske mest hensigtsmæssigt for patienten foretages af den specialist, der skal føre kniven.

Lad os lige se lidt på, hvad en venteliste egentlig er for noget. På nogle afdelinger har man en venteliste, bare afdelingen har modtaget et brev fra en læge om, at en patient eventuelt skal opereres for et brok. Den slags ventelister svinder ganske betydeligt, når patienten så bliver undersøgt af den kirurg, der eventuelt skal udføre operationen, for det er jo ikke sikkert, at han også mener, patienten faktisk bør opereres. Og så er der i øvrigt masser af patienter, der i ventetiden selv finder ud af, at de faktisk ikke har behov for at blive opereret.

Nogle patienter er måske bedst tjent med at vente op til et helt år på en operation. Det gælder f.eks. småbørn, der måske skal have en hjerteroperation; de har bedst af at vokse sig noget større. Den slags ventelister, som de står på, er faktisk nærmest bare en huskeseddel. Den siger intet om, hvorvidt en afdeling har for mange eller for få ressourcer, og den siger heller ikke noget om, hvorvidt afdelingen har tilrettelagt sit arbejde mere eller mindre rationelt. De samme argumenter gælder faktisk for operationer for både stær og hofte og knæ.

Hr. Tommy Dinesen var inde på, at der også er nogle patienter, som faktisk selv ønsker at vente med en operation til efter en sommerferie eller efter et sølvbryllup. De kan sandelig også stå på en venteliste i flere måneder. Vil Fremskridtspartiet med vold og magt have dem un-

der kniven inden for 14 dage, når de ikke selv ønsker det?

Vi noterer med tilfredshed, at kun 4 pct. af danske patienter venter i mere end 3 måneder. Vi noterer også, at ventetiden er faldet betydeligt de sidste par år, især når det drejer sig om hofte- og knæoperationer, og der har været en ganske betydelig produktivitetsstigning inden for sundhedssektoren.

Vi betragter fortsat sygehusvæsenet som amtens ansvar. Lovforslaget er forsvundet, og det bliver ikke mindre forsvundet af at have været fremsat tidligere. Det Radikale Venstre støtter det ikke.

Lis Noer Holmberg (CD):

Ventetid og ventelister til behandling på vore hospitaler er efterhånden blevet til en Storm P.-vits. Alle taler om det, men ingen gør noget ved det. Det har man talt om nu i mange år, også her i folketings salen. Jeg har bemærket den forståelse og alle de gode hensigter, der blev fremført her fra denne talerstol i marts måned 1987, altså for snart to år siden, og problemerne eksisterer stadig.

I dag kan jeg ikke få øje på den store sympati for de syge, der venter. Det er rystende at møde medborgere, der i år og dag må leve med deres lidelser, fordi vi har et ineffektivt hospitalsvæsen. Når det er ineffektivt, skyldes det i høj grad ledelsesproblemer, og at vores sygehuse drives urationelt – uden plan og samordning.

Man tager sig til hovedet, når man får henvendelse fra en borger, der i fire år har fået afslag på en rygoperation på et hospital i sit eget amt, men som på trods af løfte om en vellykket operation på et hospital i et andet amt ikke kan få bevilget kaution til dette og end ikke selv kan få lov til at betale. Det er fuldkommen horribelt. Og hvem har ikke hørt om de patienter, der er nået helt frem til operationsbordet efter at have været igennem alle de forberedende manøvrer inklusive nervøsitet og så minsanden er blevet sendt hjem, enten fordi der skulle holdes weekend eller af andre grunde som f.eks. forbud imod overarbejde? Det værste ved det her er, at det for visse patienter er sket mere end én gang – og det efter at have stået på en venteliste. Tænk, hvilket psykisk pres det er for disse mennesker.

CD ønsker amtsgrænserne nedbrudt, når det drejer sig om sygehusbehandling. Vi finder det